

Introit: *Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je ve víře. (Židům 13,7)*

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Zjevení 7.kap.

Píseň

Text kázání: 1. Tm 4, 11b -16

Je dobré občas, bratři a sestry, zavzpomínat na ty, kteří nás vedli ve víře a také nás předešli do Božího království. Koneckonců, jak praví Písmo, **máme je mít v paměti, jak nás vedli a jak dovršili svůj život.** S každým farářem, který zde sloužil, ale také i s prarodiči a rodiči, s vašimi zesnulými bratry a sestrami vás jistě pojí mnohé vzpomínky. Ti všichni tady byli před námi, a tvořili živé společenství církve. **Scházel se k Božímu Slovu, modlili se, vyznávali svou víru i v těžkých dobách, byli dobrým svědětvím, předali víru dalším generacím a především vytrvali ve víře až do konce.** A protože vytrvali, tak ten pozemský konec pro ně nebyl dnem smrti, ale přechodem do života věčného.

Vzpomeňme si na ně však, čím nás obohatili, k čemu nás motivovali a vedli. U mnohých z nich pro mne byl svědětvím modlitební život, věrnost, poctivost, víra a láska. Určitě tomu tak bylo i u vás. Věrní služebníci scházející se k modlitbám, ti, kteří vám věnovali svůj čas, chránili vás, bojovali za vás, vychovávali a ukazovali na Pána Ježíše Krista. Dnes na jejich místě stojíme my. Uvědomujeme si tu zodpovědnost, že to co jsme převzali, máme dát dalším generacím? Převzali jsme štafetu. Ovšem jak ji neseme ji? A neseme ji dobře? Na to si odpovězme každý sám.

Bratři a sestry, uvědomme si, že jsme součástí něčeho mnohem většího, než jsme schopni pochopit. Jsme součástí církve Kristovy. **On je hlava, my jsme tělo.** Jsme Tělo Kristovo. Ty i já jsme jednou buňkou, jedním údem. Ano, někdo může říct, buňky umírají a rodí se nové. Avšak v církvi je to přeci jen ještě trochu jinak. Mistr Jan Hus, a dále pak reformační vyznání, mluví o církvi, ne jako o institutu, který je zde na zemi. Ani to není žádná organizace. Naopak, je to živý organismus, který má přesah až do nebe a až do věčnosti! Ovšem abychom se v tom přeci jen trochu orientovali, rozdělují reformátoři **církev na bojující a na zvítězilou**, nebo chcete-li na triumfující. Ta bojující, to je ta na zemi. Ta zvítězilá, to jsou ti, kteří už zvítězili, neboť **zachovali víru až do konce a tak získali nebeskou cenu, jímž je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.** A o těch, kteří zvítězili, jsme četli: **Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“** To musí být nádhera. Můžeme pomyslet právě na ty, kteří nás předešli, naši otcové a matky víry. Už jsou tam. Jsou v církvi, která zvítězila. Která triumfuje! A je to obrovská síla a moc. **Spolu s anděly slouží dnem i nocí v chrámu, klanějí se Bohu a volají: Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!“** V církvi, která již triumfovala, tam už není žádná nejistota, nikdo už tento triumf nemůže zvrátit. Není to jako v tomto světě, kde např. chtějí atletům vzít jejich dlouho nepřekonané rekordy. Tam se nic takového nemůže stát. Tam jsou ti, kteří s Ježíšem Kristem zvítězili jednou provždy nad hříchem, nad tělem i nad smrtí! Smrt už nemá žádnou moc. **Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.“** Jinými slovy, ti, co nás předešli ve víře, ti se mají dobře, jsou šťastni a radují se. A je to neskutečná radost. Stále chtějí být blízko Božího trůnu. Je to jako na koncertě populární hudební skupiny, stále tam chcete být, láká vás to. Tohle je ale něco mnohem víc. Vzpomínám si na mnohé křesťanské konference, kde kázali Boží služebníci v obrovské moci, a člověk hltal slovo za slovem a stále tam chtěl být. Avšak tohle je přeci jen ještě něco víc. Tam na vás nedolehne únava, ospalost, lenost, nad slabostmi těla tam už je triumfováno. To už je pryč. Tam chcete stále v plné síle a ve zdraví chválit Hospodina.

Bratři a sestry, nás v církvi bojující to teprve čeká. Avšak pouze tehdy, pokud si ve svém boji zachováme víru až do konce. V čem však spočívá náš boj? V listě Timotheovi jsme četli výzvu: **Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost.** Ale především pak: **Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl**

věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil dobrým vyznáním před mnoha svědky. O co vlastně v tomto boji jde? O to, aby člověk zachoval víru v Pána a Spasitele Ježíše Krista. Ovšem víru spasitelnou. Víru, ve které si neřekneme jen tak ledabyle, však já věřím, a tím to končí. Je to zápas o víru, ve kterém budujeme vztah s Ježíšem Kristem, zápas, ve kterém víme, že jsme Boží děti a Boha můžeme oslovovat jako svého Otce. Je to zápas, kdy naše pochybnosti chtějí nad naši vírou zvítězit. Je to zápas našeho strachu s odvahou víry. Je to zápas naší zloby s odpuštěním. Zápas naší nenávisti s láskou k bližnímu. Když tyto věci nad námi vítězí, ztrácíme pak víru. A nejen to. Budu nyní citovat slova helvetského vyznání: **Ti, v církvi bojující, dosud stojí v boji na zemi a zápasí s tělem, se světem a s knížetem tohoto světa, totiž s ďáblem, s hříchem i se smrtí.** A nad tímto vyznáním bych se chtěl ještě hlouběji zamyslet. To první, s čím by křesťan měl na této zemi zápasit, je jeho **tělo**. Respektive jeho tělesnost. **K čemu nás táhne naše tělo?** K pohodlnosti, k lenosti, k plnému břichu, k dopřání tělu všemožných slastí. Má otázka zní, zabývá se tím, čím se kdysi zabývali naši reformátoři, i dnešní církve? Považuje to za vážnou věc, anebo se to dnes už tak moc neřeší? A jak je to ve tvém životě? Bojuješ se svou tělesností, anebo jsi to vzdal a dal jsi své tělesnosti volný průchod? To druhé dle reformačního vyznání je **zápas se světem**. Respektive se světskými postoji. Dnešní svět dává naprostou volnost ve všem. Všichni mohou všechno. Když chceš, můžeš lhát, můžeš si dělat, co chceš, nemusíš respektovat autority, můžeš vyzkoušet úplně všechno. To, co dělají ostatní, je tak přirozené, pak je to přece správné. Co však říká Boží slovo? **Máme jednat podle Božího slova, být poslušní Božích příkazů, ne všechno nám prospívá, máme zkoumat, co je dobré a co zlé a vystříhat se zlého v každé podobě, máme žít v posvěcení, tzn. být oddělení od světských postojů.** Je však dnešní církev posvěcená, anebo posvětštěná? Nedávno jsem četl jeden podnětný citát: *Hříšníky nezískáme pro Pána tak, že budeme jako oni. Získáme je tak, že budeme jako Ježíš.* Mám, bratři a sestry, vážnou obavu, že dnes mnohdy a mnohde v církvi nevane Duch svatý, nýbrž zavání to světem. A jak jsi na tom ty? Přinášíš do církve posvěcení, anebo světáctví? Je-li to světáctví, pak z něj číš pokání, chceš-li si zachovat víru až do konce. To třetí z toho vyznání, je **zápas s ďáblem**. Ježíš se s ním nemazal. I apoštolové vymítali demony. A mnozí křesťané mají zkušenost s démonským útokem, ale mají také zkušenost, že když se zlému duchu postavili v autoritě ve jménu Ježíše Krista, že tento duch musel poslechnout a odejít. Byl poražen mocí Boží. Avšak nepronikají dnes i do církve slova o fanatismu, když se mluví o démonech? A neléčí dnešní svět démonické posedlosti pouze psychofarmaky? A modlí se dnešní církve modlitbu osvobození? Zápas s ďáblem je však na více frontách. Tlačí se k nám různá východní náboženství a všechna se tváří, že je to ta správná víra. A svět k tomu dodává, je více cest, jak být spasen. I ďábel ví, že je jen jedna cesta ke spasení. Skrze Ježíše Krista. Avšak neustále bude odvádět lidi od této cesty, protože jeho zájem je, aby lidi nebyli v nebi, nýbrž v pekle! Církev by však měla jasně ukázat na tu správnou cestu, ovšem ukazuje zcela jasně? To čtvrté je **zápas s hříchem**. Uvědomujeme si, jakou moc má hřích, když v něm zůstáváme? Uvědomujeme si, co všechno může zničit náš hřích? A že když v něm zůstaneme, že nás to zbavuje víry a tím odděluje od Boha i věčného života? Uvědomuješ si to, anebo to lehkovážně podceňuješ? V zápase o víru je i **zápas se smrtí**. Asi není mnoho lidí, co se smrti nebojí. Když jsme mladší, nemyslíme na to, přijde nám to daleko. Avšak i se smrtí je potřeba se vyrovnat. A to je možná ten nejtěžší zápas. Zachovat víru, když přichází **údolí stínu smrti**. Zachovat víru tehdy, kdy se člověk bojí neznáma a připadá si ztracen, ve chvíli, kdy doléhají úzkosti a Bůh se zdá být daleko. Bratři a sestry, mnohé životní zkoušky nás učí se spoléhat na Pána. A právě mnohé ty zkoušky, kdy se ptáme proč se to děje, nás mají připravit na tu zkoušku nejtěžší. Zachováme si víru až do konce? Budeme jednou stejně jako ti, co nás předešli do Božího království, budeme stejně jako oni svědky dalším generacím? Kéž by! A kéž bychom se jednou všichni sešli v nebi, a ne v pekle. Proto bojujme dobrý boj a víru zachovejme. Amen. Píseň 426 Modlitba

Slovo poslání: Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.

(Jan 11, 25)

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

píseň 427

